

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **Y. P.**, narozený X, státní příslušnost Ukrajina
doručovací adresa X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2021, č. j. OAM-316/ZA-ZA11-VL13-2021,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2021, č. j. OAM-316/ZA-ZA11-VL13-2021, E. č. X, jímž bylo o žádosti žalobce ve věci udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že žádost je dle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřípustná, a proto žalovaný řízení o této žádosti dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný provedl správní řízení v neprospěch žalobce pouze formálně bez náležitého prověření důvodů, které žalobce uvedl ve správním řízení. Konkrétně žalobce spatřoval pochybení žalovaného v tom, že žalovaný neprověřil tvrzení žalobce o nebezpečí, které mu hrozí v domovské zemi. Žalobce uvedl, že se domáhá udělení mezinárodní ochrany z toho důvodu, že považuje Českou republiku za bezpečnou Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zemi k životu. Domnívá se, že správní řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo zcela formální a odtržené od životního příběhu žalobce. Žalobce dále namítal, že mu žalovaný neposkytl informaci o jiné cestě k získání dlouhodobého pobytu na území České republiky. Žalobce zdůraznil, že prokázal dostatečně svůj úmysl žít v České republice tím, že dodržuje zákony České republiky. Uzavřel, že napadené rozhodnutí podle něj neodpovídá skutečnému stavu věci.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný popřel oprávněnost námitek žalobce, neboť v průběhu správního řízení o již druhé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany žalovaný shledal, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti. Žalovaný trval na tom, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí a po jejich vyhodnocení shledal, že žalobce ve své druhé žádosti neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu, a proto žádost vyhodnotil jako nepřípustnou. Žalovaný odkázal na správní spis, žalobou napadené rozhodnutí a na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Závěrem žalovaný připomněl, že hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl vlastní vinou uplatnit během předchozího řízení.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně ve vyjádření k žalobě souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu v rámci žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 7. 1. 2019 podal žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod své žádosti uvedl nejprve, že má obavy z povolání do armády a nasazení do válečného konfliktu, který probíhá na východě Ukrajiny. Obával se, že by jeho názory a náboženská víra nebyly v rámci vojenské služby dostatečně zohledněny. Jako další důvod uvedl snahu o legalizaci jeho pobytu na území České republiky za účelem lepšího výdělků. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany doplnil, že do armády nemůže nastoupit z náboženských důvodů, neboť mu jeho křesťanská víra zakazuje násilí. Dále uvedl, že jeho původním motivem pro opuštění Ukrajiny byla nízká mzda v domovské zemi a snaha si vydělat v cizině. Ke zdravotnímu stavu uvedl, že se cítí být zdrav.
8. Pohovor k druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal dne 11. 5. 2021, nebyl s žalobcem proveden, neboť se jednalo o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán neshledal nezbytnost provedení pohovoru. V této žádosti uvedl žalobce totožné důvody pro udělení mezinárodní ochrany jako v případě první žádosti z roku 2019.
9. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel z výpovědí žalobce učiněných v průběhu současného i předchozího řízení ve věci mezinárodní ochrany a informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, konkrétně z Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 22. 2. 2021, č. j. 102763-6/2021, Informace OAMP, Ukrajina: Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 30. 6. 2021.
10. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
11. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
12. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
13. V ustanovení § 12 je uvedeno, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

14. Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana uděluje cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
15. Podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění, které nebyly bez zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. Tvrzené nové skutečnosti musejí pak současně splňovat i druhou podmínku obsaženou v § 11a odst. 1 písm. b), a to že tyto skutečnosti svědčí o tom, že by cizinec mohl být ve své vlasti pronásledován z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu či že mu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu.
16. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce touto žalobou napadá již v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla přiznána mezinárodní ochrana dle zákona o azylu. Meritorní soudní přezkum rozhodnutí o první žádosti, byl proveden rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2020, č. j. 42 Az 7/2019-52, kterým byla žaloba žalobce zamítnuta pro nedůvodnost. Následná kasační stížnost žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2020, č. j. 2 Azs 324/2020-22, odmítnuta pro nepřijatelnost.
17. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 06. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 (dostupný na www.nssoud.cz) vyplývá, že hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotně-právní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

18. Primárně se soud zabýval otázkou, zda žalobce ve své opakované žádosti uvedl nové skutečnosti, které bez své viny nemohl učinit předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení. K tvrzení žalobce, že mu v domovské zemi hrozí nebezpečí v důsledku nenastoupení vojenské služby na základě povolávacího rozkazu, soud konstatuje, že tuto skutečnost žalobce jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedl již v první žádosti o udělení azylu. Toto tvrzení žalobce se tak nedalo vyhodnotit jako nová skutečnost pro udělení mezinárodní ochrany. Ostatně žalobce sám v žádosti o azyl uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu ze stejných důvodů jako v prvním případě.
19. První podmínku uvedenou v § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu tedy soud nepovažuje za splněnou.
20. Dle právní úpravy účinné do 17. 12. 2015 postačovalo splnění podmínky tvrzení nových skutečností k tomu, aby byla opakovaná žádost shledána jako přípustná a správní orgány musely přezkoumat meritorně opakovanou žádost cizince o mezinárodní ochranu v plném rozsahu. Po novele provedené zákonem č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přibyla další kumulativní podmínka pro shledání opakované žádosti o azyl jako přípustné, a to podmínka, že nově uvedené skutečnosti svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona.
21. Žalobce tedy neuvedl žádné nové skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že by mohl být pronásledován v zemi původu z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, ani netvrdil nové skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že mu v případě návratu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z obsahu správního spisu pak vyplývá, že se správní orgán zabýval současnou společenskou a bezpečnostní situací v zemi původu. Za tím účelem si opatřil nové podklady, a to Informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 22. 2. 2021, č. j. 102763-6/2021, a Informaci OAMP, Ukrajina: Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 30. 6. 2021. Na základě uvedených podkladů žalovaný dospěl k závěru, že objektivně od projednání předchozí žádosti žalobce nedošlo v zemi původu žalobce k takovým změnám, které by odůvodňovaly přiznání mezinárodní ochrany žalobci z důvodů uvedených v § 12 či § 14a zákona o azylu. Předmětné podklady v daném případě shledal soud pro posouzení rozhodných skutečností za zcela dostatečné.
22. Ani jedna z podmínek pro věcné projednání opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tedy nebyla dle soudu v daném případě naplněna.
23. Žalobce tvrdil, že mu správní orgán neposkytl informaci o získání jiné cesty k získání dlouhodobého pobytu na území České republiky. K tomu soud poznamenává, že taková poučovací povinnost není nezbytnou součástí napadeného rozhodnutí správního orgánu a její absence proto nezakládá důvod pro zrušení rozhodnutí.
24. S ohledem na uvedené skutečnosti soud neshledal pochybení žalovaného a považuje postup Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalovaného za zcela souladný se zákonem.

25. V žalobou napadeném rozhodnutí tak žalovaný dle soudu správně dospěl k závěru, že s ohledem na nesplnění první z kumulativních podmínek zakotvených v § 11a odst. 1 zákona o azylu je nutno opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany považovat za nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. S tímto závěrem se plně ztotožnil i soud.
26. K otázce legalizace pobytu žalobce na území České republiky soud považuje za nutné zdůraznit, že právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákona o pobytu cizinců, jehož institutů mohl a může žalobce nadále využít. Dále soud okazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že: „[A]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“
27. Soud má také za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, a naplňuje požadavky na identifikaci účastníků řízení ve smyslu § 68 odst. 2 ve spojení s § 27 odst. 1 a § 18 odst. 2 správního řádu. Nebylo rovněž shledáno, že by žalovaný rozhodoval odlišně oproti skutkově podobným nebo totožným případům. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Současně soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 10. ledna 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)